

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Cyrillo Alexandrino. 370.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

τινὲς μέγαν δαδόνετε ἢ πρὸς τῶν
ἀπειλῶν καλῶς θυμῶν πρὸς τὴν
πόλιν ἐπιπέτε. εἰ δὲ τῆς μὲν ἀντιχρ-
στοῦ, τῆς δὲ πειρατῆρας ἔβλεπε, οὐ
φύγετε τῆς θυμῶν τὸν πόλεμον; οὐ
δευοῖς βέλεσι ποζέει τὴν ἀσκησιν.

Σευήρω. τξη.

Ὡς ἄρ' ἡμεῖς ἠσυνέμεθα πρὸς β-
τοι ἠφύσις οὐκ ἔδωκεν, ἔπως ἔδδ' ἐπὶ
φῶν μοναχικῆ συνωπείῃ ὅλως ἐνδέχ-
ται. ὁ μὲν γὰρ θηριώδης ἐστὶ καὶ ἀκα-
θάρτος. ἡ δὲ πάντῃ εὐπειθῆς τὰ ζῆ-
τὰ κατὰδέχεται, καὶ τὰ λυπηρὰ καρ-
τερῶς μάλα πορσεται. εἰ τοίνυν
πρὸς ταύτῃ ἀπεδύσω γυμνάσι-
ον, οὐκ εἶναι σπόνηθι. μή τι σε δευὸν
ἀφ' ἐτέρῃ ἐργασίῃ, ὃ ἕνα πικρὸν
τραχηλιάσει καὶ πάντας ἔχειν ζη-
λωτὰς τῆς οἰκείας ἐπάρεσως καὶ πῶ-
σως πορθυμῶν μῦθος.

Κύρω. τξζ.

Πᾶσα μὲν γραφὴ πρὸς εὐσέβειαν
ἐλέπυσα, καλλίστη καὶ ἐπαινετὴ, καὶ
ἐγκωμίον ἀξία. αἱ δὲ ἱεραὶ πικτὰ
τῆς μαρτυρίας ἁγίων θεῶν γραφῶν,
τῆς πρὸς θεὸν εἰσὶν ἀναβάσεως κλι-
μακες. πάντα τοίνυν τὰ ἐν ἐκκλη-
σίᾳ θεοῦ πορφερόμενα, ὡς δόμιμον δέ-
χου χροσιν πεπερωμένα τῶν θεῶν τῆς
ἀληθείας πνεύματι. τὰ δὲ ἔξω ταύτης
πορφερόμενα. εἰ καὶ π' ἔχει πιθανὸν
πρὸς σεμνότητα, τοῖς ἔξω τῆς ὁσῶν
ἀγῶνων, ζητεῖν καὶ τηρεῖν καταλίμ-
πατε. οἷς καμπὸς λέξέως μάλλον ἐσπύ-
δαται, εἰ καὶ μῦθος πινὰς ἀναπλά-
τει αἰρέσεων.

Κυρίλλω Ἀλεξανδρείας. το.

Φοβεῖ με τὰ τῆς θείας γραφῆς ὑπο-

comminationem huic rei denunciatam
perhorrescitis, præclare facitis, ad urbem
crebro commeantes. Sin autem & illam
retinetis, & suppliciorum periculum face-
re minimè vultis, tumultuum bellum fu-
gite, qui religiosæ ac Deo consecratæ vi-
tæ exercitationem grauibus ac periculosis
sagitis infectatur.

Seuero. 368.

Quemadmodum hoc natura minimè
concessit, ut ovis cum leana pabuletur: sic
nullo omninò modo fieri potest ut fastus
idem cum Monastica vita domicilium
habeat. Nam ille belluinus est, frânique
impatiens: hæc autem bona omnia obse-
quenti animo excipit, resque molestas, &
acerbas toleranter admodum ac fortiter
admittit. Quamobrem si te ad huius stu-
dium atque exercitationem accinxisti, ab
illo abscede, ne te per eum malo aliquo is
mulctet, qui aduersum Dominum cerui-
cem erexit, atque id agit ac studet, ut om-
nes superbix suæ & ruinæ imitatores ha-
beat.

Cyro. 369.

Scriptura omnis, quæ pietatē velut ob
oculos propositā habet, pulcherrima est,
laudibusque atque commendatione di-
gna. Sacrosancta autem volumina, quæ di-
uinarum scripturarum testimonium ha-
bent, scæ quædam sunt, quibus ad Deū
ascenditur. Quamobrem ea omnia, quæ
in Ecclesia proponuntur, tanquam pro-
bum aurum excipe, ut quæ diuino verita-
tis spiritu, velut igne, putgata sint. Quæ
autem extra hoc volumen circumferuntur,
etiã si quidpiam habeant, quod ad graui-
tatem vitæ quæ honestatem allicere queat,
iis, qui à tuis certaminibus remoti sunt,
inuestiganda & conferuanda relinque: ni-
mirum iis, qui verborum pompæ potius
studuerunt, aut etiam fabulas quasdam
hæresum effinxerunt.

Cyrillo Alexandrino. 370.

Terrorem mihi Scripturæ exempla in-

ferunt: atque ut ea, quæ opus est, scribam, necessitate adducor. Nam siue pater sum, ut ipse ais, condemnationem Heli pertimesco, propterea quod peccantes filios non castigavi: siue, ut potius persuasum habeo, filius tuus sum, quippe qui magni illius Marci speciem atque habitum præferas, angorem mihi ac sollicitudinem affert Ionathæ pœna, quia patrem Pythonifan quarentem minimè prohibuerat, ob idque ante eum, qui scelus admiserat, is qui prohibere poterat, in bello interiit. Quamobrem ne & ego condemner, & tu diuinum iudicium subeas, simultates ac diffidia comprime. Ne priuatæ ac domesticæ contumeliæ ultionem, qua tanquam ære quodam alieno à mortalibus obstrictus es, in viuentem Ecclesiam deriuas, atque æternam ipsi diffensionem pietatis specie atque obtentu compara.

Pansophio. 371.

Si Marcionicæ impietatis patronus, illud, quod apud eos Euangelium appellatur, præterdit, accipe ac lege: statimque in ipso principio scelus eorum reperies. Eam enim generis recensionem quæ à Dauide & Abrahamo ad Christum delabitur, refecerunt. Ac paulò longius progressus, aliam rursus eorum improbitatem animorumque peruersitatem conspicias. Comuratis enim his Domini verbis, Non veni destruere Legem aut Prophetas, sic effecerunt: Quid putatis? Quod venerim, ut Legem ac Prophetas adimplerem? Veni ut euerterem, non ut explerem. Hinc autem intelliges, quonam pacto inimicitiam inter duo testamenta moliantur, Christum à Lege alienum esse confingentes.

Ιωσηφ. 372.

Pulchrè quidem cœpisti fortis animi specimen exhibere: at non item nunc quoque ut ad nos affertur. Verùm similis es iis, quæ in petra sata sunt, ac statim quidem exorta sunt, verùm fructuum tēpore

δείγματα, καὶ γράφειν τὰ πρῶτα ἀναγκάζομαι. εἴτε γὰρ πατήρ εἰμι, ὡς ἔφησ' αὐτός, διὰ τῆς Ἡλὶ πλὴν κατὰ κρισιν, ὅτι τοὺς υἱοὺς ἀμαρτῶντας οὐκ ἐσωφρόνισεν· εἴτε υἱός σου τιμῶμαι, ὡς μάλλον ἔπισταμαι, τὸν μέγαν ἐκείνον χηματίζοντος Μάρκον. ἀγωνία τῆς Ἰωνάθαν τὸ ἐπιτίμιον, ὅτι τὸν πατέρα ζητήσασα ἐγγραφίμυθον οὐκ ἐκάλυσε· καὶ ἑσώτερος τῶ ἀμαρτήσαντος, ὁ καλύσαι διωάμυθον τήγηκεν εἰς τὸν πόλεμον· ἵνα τοῖνυ καὶ γὰρ μὴ κατακρίθῃ, καὶ αὐτὸς παρὰ θεοῦ μὴ κριθῆς, παῦσον τὰς ἐειδὰς· μὴ οἰκείας ὑβρεως ἀμύων, ἢν παρὰ θηητῆς κεχεώσασαι, πλὴν ζῶσαν ἐκκλησίαν μεθόδευε, καὶ αἰώνιον αὐτῇ διχόνοιαν ἐν προσχηματι εὐσεβείας κατασκευάζε.

Πανσοφίω. τοα.

Εἰ προσίχεται ὁ τῆς Μαρκίωνος σὺνήγορος βλασφημίας, τὸ παρ' ἐκείνοις ὄνομαζόμενον εὐαγγέλιον λαβὼν, ἀνάγνωθι, καὶ εὐρήσῃς εὐθὺς ἐν προσημίσι πλὴν ἀποπῆαν· αὐτὴν γὰρ πλὴν κατὰ κρισιν ἔπι Χριστὸν ἀπὸ Δαβὶδ καὶ Ἀβραάμ γενεαλογίαν ἀπέτεμον· καὶ μικρὸν ὑστερον προσην ἄλλην ὄψεαι κελόνοιαν· ἀμείφαντες γὰρ πλὴν τῆς κείνης φωνῆν. Οὐκ ἦλθον, λέγοντος, καταλύσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας, ἐποίησαν, τί δοκεῖτε; ὅτι ἦλθον πληρῶσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας, ἦλθον καταλύσαι, ἀλλ' οὐ πληρῶσαι· ἐκ τῶτων δὲ εἴση, ὅπως ἔχθησαν ταῖς δυοῖς Διαθήκαις κατασκευάζουσι, ζέοντες εἶναι τῶ νόμου τὸν Χριστὸν χεραφῶσαντες.

Ιωσηφ. τοβ.

Καλῶς μὲν ἤρξατο τὸ ἀνδρίζεσθαι, ἀλλ' ἐγὼ καὶ νῦν, ὡς μαθήνομυ, ἀλλ' ὁμοίος εἰ τοῖς ἀπαρεῖσιν ἔπι τῆς πέτρας, εὐθὺς μὲν ἐξαυτετέλασιν, ἐν δὲ χερσὶν καρπῶν ἀτονήσασαι. καὶ δὲ τὸν
τθ